

Her er intet kjælent, yppigt Eden,
Her er ingen evig Blomsterflor;
Hjemligt bygger Fuglen dog paa Heden,
Skjönt at Stormen suser over Reden,
Skjönt kun hist og her en Lyngblomst groer!

Og en Udörk, hvor ei Vaaren kommer,
Er Dit Födeland dog heller ej;
Kort, men skjön, er Nordens grønne Sommer!
Fremmed staaer Du hist blandt Sydens Blommer,
Med Dit Öies blaae Forglemmigei!

Vil Du fast fra Hjemmet Afsked tage
I det første Gjensynsöieblik?
Hör Dit gamle Danmarks Moderklage: • •
„Bliv dog her, hvor Dine Barndomsdage,
Hvor Din Livets-Foraarsalder gik!”

Nu tilgiv en Yngling, som har prøvet,
Dig at hylde af sin fulde Sjæl!
Dig, hvem Fyrster rakte Laurbærlövet,
Dig, som hæver Aanden op fra Stövet,
Mod det evige Forklaringsvæld!

TIL

THORVALDSEN

af

H. V. Kaalund.

Kjøbenhavn.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1847.

Vær velkommen, Søn af gamle Norden,
Vær velkommen til Din Moders Bryst!
Henrykt føler hun, hvad du est vorden,
Som ved Aandens Værk forbauser Jorden,
Nævner Dig sin svage Alders Lyst!

Længe har forgjæves hun imøde
Aabnet Dig sin længselsfulde Favn;
Hendes Kæmpe-Sønner ere døde,
O! men de, hun har endnu, de gløde,
Mens de juble fro Dit Brodernavn.

Tak da for den skjönnne, rige Gave;
Tak for Æren, som Du skjænkte dem!
Tak fordi Du fjernt i Sydens Have,
Længtes til de gamle Kæmpegrave,
Til Dit fattige, Dit simple Hjem!

Skjönt Dig flyder Fyrsteblood i Aaren,
Blevst Du ei blandt Rigdoms Glimmer fød',
Til den Höihed, som forblinder Daaren;
Nei! af Armod est Du født og baaren,
Og til Fostermoder fik Du Nöd.

Al Din Rigdom var Dit store Hjerte,
Din begeistrede, Din lyse Aand.
Som Prometheus greb Du Himlens Kjerte,
Skjænked' Leret Liv og Fryd og Smerte,
Trylled' Guder frem med Skaberhaand!

Lille *Bertel*, som med valne Hænder
Og i Armodsklæder ukjendt gik,
Sender nu sit Navn til Verdens Ender,
Hyldes overalt, hvor han sig vender,
For den Adel, han fra oven fik.

Og, naar de, som kappes om at bære
Dig, beskedne *Thorvaldsen*, paa Haand:
»Jordens Mægtige», forglemte ere,
Da skal Skjalden sjunge til Din Ære,
Da skal Du henrykke ved Din Aand.

Og af Jorden gamle Marmorrester
Hæves skal og tale underfuldt,
Som det Eviges, det Skjønnes Præster,
Vidne herligt om den store Mester,
Naar i Muld Du længst har ligget skjult!

See: beundrende Dig bylder Jorden!
O, men hun, som tog Dig først i Favn,
Meest Dig elsker dog: det gamle Norden
Føler dybt, hvad hun ved Dig er vorden,
Jubler moderöm Dit Sönnenavn!

Men tilgiv, hun i sin Fryd maa sukke:
Alt har Aldrens Snee Din Isse dækt;
Her i Danmark gynged' jo Din Vugge,
O! hvi vil Du her ei Öiet lukke,
Slumre blandt den gamle Helteslæg?